"Hon är en verklig farlig kvinna för den, som bedåras af ögonblicket."

"Och hvilken dödlig finnes, som ej gör det? Alla hängifva vi oss mer eller mindre åt ögonblickets fröjd och intryck."

"Också är jag säker på att friherrinnan vunnit och skall vinna ett stort antal hjertan. En hvar, som kommit inom trollkretsen af den oemotståndliga tjusningskraften af hennes älskvärdhet, löper fara att förlora sitt lugn."

"Äfven ni?"

"Man kan ej förlora en sak, som man redan har förlorat. Vore än den lidna förlusten ersatt, ville jag likväl icke nu förälska mig i en kvinna och på henne bygga mitt väl och ve."

"Ville ni ej? Kan man med sin vilja befalla öfver sitt hjerta?"

"Då man som jag en gång spelat bankrutt på kärlek, har man förlorat den friskhet i känslan, som erfordras för att låta intrycken föra en med sig emot sin vilja. Den som en gång lidit skeppsbrott, blir rädd att göra det för andra gången."

"Friherrinnan kan således icke blifva farlig för ert lugn?"

"Jag hoppas åtminstone att hon ej skall blifva det." svarade Jacobo leende.

"Hvarför? Friherrinnan är enka, fri och fullkomligt självständig i sina åsigter, och utan all hög tanke om den klass hon tillhör."

"Må vara, att jag vore nog förmäten att tilltro mig ega förmågan att vinna hennes hjerta, så skulle jag icke vilja försöka det, och alltid betrakta en förening mellan henne och mig overkställbar."

"Skälet!"

"Det enkla, att jag icke till maka vill hafva en person, som anser sig ha gått ett trappsteg ned, då hon blef min hustru. Ehuru jag sjelf icke så skulle bedöma vår ställning, innefattar likväl medvetandet af att hon i sina från barndomen insupna idéer, skulle kunna anse sig ha stigit ned till mig, en sådan förödmjukelse. Vi folkets barn hafva äfven vår stolthet, och jag har en icke ringa grad deraf."

Helfrid teg. Jacobos ord liksom kvalde henne.

Några dagar förflöto. Grefvinnan hade nu en af dessa skenbara förbättringar, hvilka äro så bedrägliga och göra att lungsotspatienten sjelf, så väl som dess omgifning, oupphörligt återföres till hoppet, att det onda skall hafva en öfvergång. Krafterna voro likväl så medtagna, att hon icke förmådde gå så mycket som tvärs öfver golfvet; hon bars, sedan hon blef klädd, från sängen till den soffa eller hvilstol, der hon tillbringade dagen. En eftermiddag, sedan grefvinnan blifvit klädd och intagit sin plats på en i lilla salongen befintlig soffa, inträdde Stephana för att aflösa Helfrid, så att hon skulle få tillfälle att göra en promenad. Sedan Stephana och grefvinnan blifvit allena, sade den förstnämnda:

"Jag väntar om fjorton dagar hit en person, hvars närvaro jag fruktar skall tillskynda grefvinnan ett obehag."

"Min fru, edra gäster kunna icke genera mig, efter jag nu mera icke kan lemna de rum, jag bebor, och som ni vet, troligen aldrig kommer att lefvande lemna dem."

"Men den person, jag talar om, är på sätt och vis slägt med grefvinnan, och derför torde hennes blotta namn innebära något obehagligt för er. Jag menar grefvinnan Elin Romarhjerta."

"Ni misstager er, om ni tror att vi äro i slägt," svarade grefvinnan stolt, "och jag hoppas att grefvinnan Elin har tillläcklig takt att icke göra anspråk derpå, eller såsom frände söka närma sig oss."

"Hon är verkligen tillräckligt stolt för att icke vilja truga sig på någon." Stephana hade fått en lifligare färg.

"Då, min fru, kan ni vara fullkomligt lugn. Jag skall icke en gång ihågkomma, att hon och jag gästa under samma tak. Ni har ju åt mig öfverlemnat dessa rum, och de utgöra således ett gebit, dit ingen främmande utan mitt samtycke skall inträda."

En paus uppstod. Stephanas ansigte var vändt ifrån grefvinnan, så att denna icke kunde se de vexlande uttrycken af smärta och harm, som der aflöste hvarandra.

"Min son lär resa åt England i nästa vecka," återtog grefvinnan

"Ja, grefven har underrättat mig derom."

"Ehuru smärtsamt det blir att skiljas från honom nu, då jag icke vet, huru långt mitt lif blir, är jag likväl nöjd att han lemnar Kungsborg under den tid ert främmande är här. Han skulle få svårare än jag att undvika all beröring med dem."

"Vi skola hoppas, att grefven vid sin återkomst finner er bättre. Sommaren är en tid, då personer méd en sjukdom liksom återvända till lifvet, och således böra vi väl tro på doktorns ord, som försäkrat oss, att ni skall öfverlefva den varma årstiden."

"Sjelf skulle jag önska, att doktorn sade sant; då man eger endast två barn, vill man åtminstone se ett af dem lyckligt innan man går bort."

"Man har sagt mig, att grefvinnan haft en äldre dotter. Är hon död?"

Stephanas ögon voro fästa på grefvinnan med ett så genomträngande och forskande uttryck, att de förblefvo dubbelt så stora som vanligt. — Vid Stephanas ord spratt grefvinnan till, och hennes ansigte undergick en sådan förvandling, att det såg ut som om hon skulle svimma; men ögonblicket derefter voro de aftärda dragen åter kalla, och hon svarade med en afmätt ton:

"Hon är död."

"Var hon äldre eller yngre än grefven?"

"Yngre."

"Det måsta kännas bra smärtsamt att tänka på en dylik förlust. Hon var säkert helt ung, då hon dog, efter man aldrig hört fröken Helfrid nämna henne."

"Ja, hon var helt ung. — Var god och öppna litet på fönstret, så gör ni mig er verkligt förbunden."

Stephana hade blifvit mycket blek, och man såg att hon med någon svårighet hemtade efter andan. Hon verkställde tigande grefvinnans önskan och satte sig vid fönstret.

"För några år tillbaka, då jag första gången besökte Paris, gjorde jag bekantskap med en svensk adelsman, om hvilket man tryggt kunde säga, att han till karakter och tänkesätt var en verklig adling. — Det var grefve Karl Runa, säkert slägt med grefvinnan, efter ni är född Runa?"

"Det var min ende bror," svarade grefvinnan, och ett lätt moln flög öfver hennes panna.

"Jag kan aldrig utan rörelse tänka på honom," sade Stephana. "Något så ädelt till både den yttre och inre menniskan, har jag aldrig träffat."

"Ja, nog var hans hjerta ädelt; skada blott, att han ifrån ungdomen insöp de franska frihetsidéerna, hvilket gjorde, att han icke trifdes här hemma, utan bosatte sig i Frankrike, der han dog."

"Han lär ha varit gift med en franska?"

"Ja, hertiginnan af ***." Det låg icke ringa stolthet i den ton, hvarmed grefvinnan uttalade namnet på hertiginnan.

"Grefven hade en dotter, vill jag minnas." Nu fixerade Stephana grefvinnan.

"Dottern dog några veckor efter modern," svarade grefvinnan kallt.

"Men då jag var inviterad hos grefve Runa, presenterade han ett ungt fruntimmer för mig såsom sin dotter."

"Det är möjligt; jag tror att han hade ett fosterbarn."

"Grefvinnan känner icke denna fosterdotters senare öden?"

Stephanas läppar darrade lindrigt.

"Nej, min fru, det gör jag ej. — Skulle ni vilja låta mig höra er sjunga," sade grefvinnan med ett ovanligt mildt leende. "Er röst behagar mig."

Stephana efterkom genast hennes önskan och sjöng:

"Högt uppå bergen sjunger jag så mången gång."

Det var liksom den enkla sången egt förmågan att i grefvinnans hjerta upprifva ett riktigt smärtsamt sår. Vid de första tonerna gick en nervös darrning genom hela hennes varelse, och då första versen var slut, utropade hon med dof röst:

"Hvarför sjunger ni den der sången?"

"Derför att den nu föll mig i minnet. Jag hörde grefve Runas fosterdotter sjunga den en afton, och jag skall alldrig glömma, hur upprörd hon var, sedan hon slutat den. Hon sade sig ha sjungit den för sin mor sista gången hon såg henne. Vill ni jag skall sjunga något annat?"

"Äh nej, låt mig höra de andra verserna," hviskade grefvinnan.

Stephana sjöng — sjöng så, att hvarje ton gick från hjerta till hjerta; när hon slutat, hörde hon också en tyst undertryckt snyftning från grefvinnan. Stephana sjelf upprörd, satt kvar vid pianot och lät händerna utan plan ila öfver instrumentet. En stund förflöt. Grefve Hermans inträde afbröt den stumma scenen, som innebar en hel serie af smärtor och lidanden.

Efter utvexlande af några temligen intetsägande fraser, gick Stephana ur rummet, med de orden

"När grefven lemnar grefvinnan, så var god och underrätta mig och fröken Helfrid derom! Jag går ned till henne i trädgården."

Mor och son blefvo allena.

"Vet du, att Elin kommer hit?" sade grefvinnan och slöt sonens hand emellan sina båda.

"Ja, fru Stephana har underrättat mig derom."

"Och det är derför du gör den der resan till England?"

"Nej, den gör jag helt och hållet för brukets räkning."

"Ämnar du sammanträffa med den der kvinnan?"

"Ja, jag ämnar se och lära känna henne."

"Herman! Hon är rik, och du är nu fattig; betänk hvad du gör! Hvarje närmande till henne får sken af . . ."

"Egennytta vill mamma säga."

"Ja. Och du kan väl aldrig så djupt förnedra det namn du bär, att du af sådana bevekelsegrunder tager till nåder en hustru, som du under lyckans dagar försköt för hennes låga härkomst."

"Kan mamma tro detta om sin son?"

"Jag vill icke tro det; men förklara mig då hvad du åsyftar med ett dylikt närmande?"

"Jag skall lära känna den kvinna, jag så skoningslöst behandlat, för att kunna bedöma hela min skuld till henne, och ifall jag finner henne vara ädel och god, skall jag söka att erhålla hennes förlåtelse för det barbari, jag utöfvat."

"Skall du bedja henne om förlåtelse? — Henne, som stal ditt ädla namn och beröfvade dig din frihet, henne om . . ."

"Räddade mitt lif och min heder, hvilka båda jag på ett oförsvarligt lättsinnigt sätt satt på spel. Ja, min mor, jag inser fullkomligt väl, att jag till henne har en stor skuld, den jag aldrig skall förmå gälda."

"Herman!" utropade grefvinnan med blossande kinder.

"Moder," sade Herman allvarligt, "öfvertala icke din son att afstå ifrån hvad hans heder och samvete bjuda honom att göra. Tro mig, vi hafva båda, du och jag, mycket att godtgöra emot den kvinna."

"Hvad säger du? Jag?"

"Ja, min kära mor, din kärlek till mig har gjort dig hård emot henne."

"Sådan jag varit, sådan förblir jag intill min död," sade grefvinnan bestämdt, "och jag skall alltid anse mig vara den förorättade. Tänk aldrig, att jag skall närma mig till den der varelsen!"

"Det begär jag icke; men hvad jag på mina knän ville bedja dig om är, att du icke uppställer några regler för Helfrids uppförande, som kan såra den person, hvars gäst du är, utan låter Helfrid umgås med fru Stephensens främmande som med hvilka andra personer som helst, och att Elin icke unvikes, eller något företages, som kan röja att hon af oss betraktas med ringaktning. Det skulle dödligt förödmjuka mig, att än en gång nödgas inom mig erkänna, att under det fru Stephensen visat oss en så hög grad af grannlagenhet och välvilja, att vi aldrig kunna återgälda den, har min mor sårat och förnärmat henne. Vi bör i allt söka att visa henne vår aktning, just derför, att hon framstått i alla sina handlingar såsom en kvinna med ädel och upphöjd karakter, med en takt och finkänslighet, som öfverträffar allt hvad jag sett. Lofva mig derför, för min skull, att Helfrid umgås med Elin såsom med friherrinnan T. eller hvilken gäst som helst, som uppehåller sig här."

Grefvinnan gjorde några inkast, men Herman uttalade så allvarligt sin önskan och så bestämdt sitt ogillande af ett motsatt uppförande, att grefvinnan insåg det hon måste böja sig efter sonens önskan. Herman beredde sig på att lemna hemmet.

"Har du hört, att fru Stephana lår ämna gifta om sig?" frågade grefvinnan.

"Nej, det har jag visst icke hört." Herman, som var halfvägs till dörren, vände hastigt om. "Med hvem då?"

"Med en lord Charter, som lär åtföljа Elin hit."

"Hvem har sagt det?"

"Miss Smith."

Om aftonen satt Stephana allena i stora salongen, när Herman inträdde. Han tog den bok, som låg framför Stephana, och såg på titelbladet.

"Kriget i Nizam, af Méry," läste han.

"Har ni läst det?" frågade Stephana.

"Ja, det har jag; men sannerligen jag fäst något större intresse dervid än vid hvilken annan roman."

"Jag återläser det nu för andra gången."

"Verkligen? Hvad är det som väckt ett så högt intresse hos er?"

"En karakter."

"Engelsmannen?"

"Ja, sir Edward."

"Det är väl derför, att han är engelsman?"

"Alldeles icke, utan derför att karakteren är så sant manlig. Han besitter en sådan hög grad af sjelfbeherskning, att man tvingas beundra den, såsom något stort. Icke en enda gång förnekar han sin själs styrka, sinnesnärvaro och förmåga att undertrycka hvarje utbrott af sina känslor."

"Ni älskar företrädesvis styrkan i karakteren och skänker gerna efter något af känslan; eljes skulle sir Edward icke så mycket behaga er, ty vid intet tillfälle upptäcker man hos honom en stor och mäktig passion; utan alltid framstår han såsom en man hos hvilken känslorna äro normala."

"Ni misstager er herr grefve," utropade Stephana lifligt. "Bakom hans sjelfbeherskning tycker jag, att man ser ett rikt hjerta glöda af både starka och mägtiga passioner, och just detta gör teckningen af denna karakter så idealisk. Inför en sådan man kan en kvinna böja sig, emedan han är ett väsen, starkare än hon. Och om jag hade träffat hans motbild, skulle jag känt mig stolt öfver att älska honom. Jag skulle icke kunna skänka mitt hjerta åt någon annan än den, som egde förmågan att beherrska sina känslor och intryck, emedan jag föaktar all svaghet hos mannen."

"I er väg har ju kommit en motbild till sir Edward. Ni har ju den i herr Lange."

"Ja, Jacobo har verkligen ett starkt slägttycke med sir Edward."

"Och ändå har ni ej skänkt honom ert hjerta."

"Jag hade ovillkorligen gjort det, ifall jag ej varit förmäld med den sorg, öfver hvilken jag bär en evig enkedräkt."

"Och hjertats känslor låta så befalla sig, att ni kunde afhålla er ifrån att älska en person, som ni af hela er själ beundrade?"

"Det var derför, herr grefve, att mitt hjerta var brustet," svarade Stephana långsamt. "Jag skulle ha älskat Jacobo, om det funnits någon sträng i mitt inre som kunnat ljuda med ömmare toner. Det är öfver mig sjelf jag bär sorgdräkt; det är öfver mitt hjertas död. De döda kunna ju icke känna kärlek," tillade hon småleende.

"Och ändå ämnar ni gifta er." Grefven betraktade henne med lugn blick.

"Hvem har sagt det?"

"Jag har hört sägas så. — Ni väntar ju hit den, åt hvilken ni ämnar anförtro er framtid."

"Lord Charter, menar ni?"

"Alldeles. Var det för att pröfva min sinnesstyrka, som ni nödvändigt ville att jag skulle återvända till Kungsborg så fort som möjligt?"

"Skulle lord Charters giftermål ega förmågan att sätta er sinnesstyrka på prof?"

"Ja visst, då lorden blir herre på Kungsborg, behöfver ni icke mig." Grefven talade med skenbar likgiltighet.

"Tvärtom, då först behöfver Kungsborg er, ty lorden återvänder med sin unga fru genast efter brölloppet till England, och Kungsborg blir öde."

"Det är således sant att här blir brollop i höst?" Grefven såg på Stephana med ett orörligt ansigtsuttryck.

"Det är fullkomligt sant."

"Jag torde då få gratulera," sade grefven med ett leende, som föreföll bra kallt. "Men då ni gifter er, är väl äfven den dag kommen, då ni aflägger den eviga sorgen?"

"Då jag gifter mig," upprepade Stephana med ett vemodigt leende. "Ja, då skall jag icke mera bära svart."

"Lorden var då den, som kan få de brustna strängarne att ljuda; ty jag kan väl taga för afgjort, att endast kärleken har kunnat förmå er, att än en gång sammanknyta ert öde med en mans."

"Endast kärleken kan förmå mig till att räcka en man min hand."

"Ni älskar honom således bra högt?"

"Ja," svarade Stephana, och lutade hufvudet tillbaka, betraktade hon Herman uppmärksamt. Hans panna var mycket blek, och man kunde tydligt se att en undertryckt smärta låg dold bakom det skenbara lugnet.

"Han måste vara en annan sir Edward."

"Hvad han icke är, det blir han en dag."

"Och ni lemnar Sverige såsom hans hustru."

"Hvem, jag? Nej, jag lemnar visst icke mitt fädernesland."

"Men ni sade?"

"Att lord Charter med fru skulle resa till England."

"Förlåt, men jag besitter icke konsten att tyda gåtor."

"Ni har då trott, att jag skulle blifva lady Charter?"

"Trott? Ni har ju sagt det."

"Herr grefve, ni eger långt mera af sir Edward i er karakter, än jag förmodade."

"Hvaraf slutar ni det?"

"Deraf att ni med så mycket lugn talat om lord Charters giftermål, ehuru ni trodde att Stephana skulle blifva bruden."

"Skall hon då icke blifva det?"

"Nej!"

Hade Hermans panna varit blek förut, så sprang det nu en flammande rodnad upp på densamma, men han förblef orörlig och utan att för öfrigt förändra ansigtsuttryck.

"Ni har således skämtat?"

"Alldeles icke. Lorden skall gifta sig, men icke med mig."

"Men ni sade mig ju, att ni älskade honom."

"Icke lorden, utan honom, för hvilken jag skulle uppoffra min frihet."

"Det finnes således en, för hvilken ni skulle göra det?" Nu lutade grefven sig litet framåt och häftade ögonen på Stephana.

"Ja, en," svarade Stephana och såg in i Hermans ögon med en klar blick, under det hon lekte med en narciss. En sekunds tystnad uppstod. Derefter lutade Stephana sig tillbaka mot ryggstödet och luktade på blomman. Herman for med handen öfver pannan.

"Jag reser i morgon afton," återtog Herman.

"Redan!" Stephana räckte honom narcissen, sägande: "Kom snart åter."

"Ack, min fru, ni gissade då hvad jag ämnade bedja er om," sade Herman och förde blomman till sina läppar.

"Jag gissade icke; jag förstod er önskan." Stephana steg upp. "Er arm, herr grefve! Låt oss gå ned i trädgården."

Aftonen derpå inträdde Herman till sin mor och syster för att säga dem farväl, emedan han en timme derefter ämnade lemna Kungsborg. Han fann Stephana inne hos grefvinnan, men då hon fick se grefven, reste hon sig genast för att lemna rummet.

"Farväl, herr grefve, och välkommen åter," sade Stephana och räckte Herman handen i förbigående. Grefven som ämnade taga särskildt afsked af den unga enkan, bugade sig tigande, och Stephana aflägsnade sig.

Några minuter derefter, under det han talade vid grefvinnan, hörde han hofslagen af en häst på gården; han såg ut och blef varse en af stalldrängarne, som höll Stephanas ridhäst. I nästa ögonblick hoppade hon upp i sadeln, och just som grefvens resvagn körde upp på gården, gallopperade ryttarinnan ut genom gallerporten. Herman kände sig missnöjd, och en egen bitter känsla uppstod i hans bröst vid tanken, att hon så der vårdlöst hade sagt honom farväl och nu red bort för att slippa bifoga något vänligt ord. Ångrade hon redan den vänlighet, med hvilken hon behandlat honom, önskade hon, att han icke skulle fästa någon vigt vid den ynnest, som gåfvan af blomman innebar. Allt nog, Hermans själ följde ryttarinnan, då han bjöd de sina farväl, och med en viss bitterhet steg han upp i resvagnen, under det han beskyllde Stephana för att vara en hjertlös kokett, som leddes blott af sina nycker. Han nickade ett tankspridt afsked åt Eklund och befallde kusken köra. Piskan smällde, och bort ilade vagnen, utan att Herman i sin tankfullhet kastade en enda afskedsblick på Helfrid, som stod i fönstret för att vinka ett sista farväl åt honom. Lutad tillbaka i vagnshörnet, gaf icke Herman akt på föremålen omkring sig, förr än en röst, alltför väl känd, ropade:

"Lycksam resa, herr grefve!" Herman såg upp, och der satt Stephana, så frisk och strålande af fägring, på den svarta gångaren, hvilken hon höll still, på sidan af vägen. I ögonblicket var Herman ur vagnen och vid sidan af hästen.

"Ni ville således icke låta mig resa, utan att få se er," sade han.

(Forts.)

Billiga Böcker

Nedanstående böcker hvilka realiseras till hälften af bokladspriset äro alla ompletta, men litet sitna på omslagssidorna emedan de användts som prefver.

Begrafnings Entreprenörens Äfventyr, 5c—Bilder ur Lifvet, af A. H., 5c—Frieriet på Brancefels, 10c—Vålnaden, af Aug. Blanche, 10c—Miwstag.t, 5c — Adjutanten, 5c—Calle Blader, komisk monolog i en akt samt Karl X. och Oläsningen, 5c—Kapten Besk, af Ch. Ni, 10c—Joseph, af L. Dilling, 10c—Fickjufvar inför rättta, 5c—Fribiljetter, 5c—Drinkarens Son, 5c—En Detektifvs Äfventyr med Falskmyntare, 5c—En märkvärdig Julafton, 5c—Dödsringen, af Alfred Friedmann, 15c—Förenta Staternas Konstitution, 10c—Spejlbosan, af Wilhelmina Gravallius, 10c — Ur verkligheten, af Sofie Gullberg, 5c—Kielman Svensson: Starke Per och de begge Limerna, 5c — Hans Lifs Demon, 10c — Paul Heyse: Kleopatra, 15c—Grumlad Lycka, 10c—Silfverflaskan, af O. Höfer, 2 delar, 25c—Karlarne sådane de äro, 15c—Konsten icke blena att förvärfva sig hvarje flickas kärlek, utan äfven att vinna en rik och dygdig maka, 5c—Olika Lynnen, Olika Öden, af Axel Krook, 10c — Kärlekens Makt, 5c — Bränuvin och Sut, af W. Lee, 5c—Dr. N. Iljia: Menniskan dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, illustrerad, inb., $1.00—De Hem vi lemnade och de Hem vi funno, 300 illustrationer, $1.00—John Prisk, af Manfred, 15c—Öfverste Hefattson: Minnen, illustrerad, $1.00 — Sousalr (250de årsdagen af första svenska settlementet i Amerika), inb., 30c—Min stackars patient, 5c—Brott och Hämd, af Zavier de Montepellan, 3 delar, 619 sidor, 60c—Förenta Staternas Presidenter, af V. Nilsson, 25c—Sparkrhets-Basunen, 5c—Politisk Handbok för Svenskarne i Amerika, af C. F. Peterson, 10c — Läsning för ung och gammal, af A. Rodell, 35c—Vilda Blommor, af Alfred Rydeme, 5c—Maria Sophia Schwartz: Arbetets barn, 30c—Den lilla gatsångerskan, 5c—Bran och hennes Barn, 30c—Från Pantlåneontoret, af George R. Sims, 10c—Sinclairsan, eller hvad en förannde hört och sett i ett bealk i de himmelska salarne, 5c—Solglimtar och Molntappar, 15c—Kardinal Torpa, 5c—Stjernkrogen, af A. Strecksa, 20c—Sjöjungfdöttet och min Sommarrest, 5c—Skräddaren skulle ha' Dans, 5c—Sveriges Historia, I-IV delen, 2,800 sidor, över 2,200 illustrationer, inb. i 3 vackra band, $2.50—Again in Sweden, af Prof. C. Swenson, 638 sidor, illustrerad, inb., $1.25—Hr. Lilwaburg, 10c—Grannar emellan, 10c—Solglimtar, 10c—Under Kastanjeträdet, 5c—Kärlek, 5c—Ett brustet Hjerta, 5c—Byhistorier från Skåne, 5c—E. Tegner: Svea, 5c—Axel, 5c—Nattvardsbarnen, 5c—Baccarats Hämd, 542 sidor, af Ponson du Terrail, 50c—Pehr Thomasson: Postbonden, 5c—Flickan Norström, 5c—Gustaf III och Smålänningen, 5c—Lull Tufve, 5c — Riksdagsmannen eller Äresjukan, 10c—Karl IX och Klostéringfrun, Karl XII och Skåningen, 5c—Järnarna Rös, 5c—Klockarens Mari, 5c — Vallickan och Grefven, 5c—Hans Jansson, 5c—Hase Mjölnare och Masse Smed, 10c—Prinsen och Borgarflickan, 10c—Kronolänsmannen, 139 sidor, 15c—Målarens Ideal, 15c—Gustaf Vasa och Dalmasen, 5c—En fyndig Gonde, 5c: Till Lifvets Slut, 15c—Till Ulspegels Lefnad och putslustiga upptåg, illustrerad, 10c—Ungkarlsanekdoter, 5c—Hvem tog Könhetens Pris, af Vilma, 5c — Vågornas Demlighet, 5c—Dödens Engel, af Olof Wallin, 5c—William McKinleys Lif, 75c—Vid ett Öppet fönster, af Adam A. Wästberg, 5c—O. Åberg: Gustaf II Adolfs sista Julafton, 10c—Karl XII i Stralsund, 15c—Karl XII's Skyddsling, 5c—Hämden af Öda, 10c.

Skickas portofritt vid emottagandet af beloppet i frimärken eller Money Order.

HEIMDAL PUB. CO.,
46 UNION BLOCK,
Cor. Cedar & 4th Sts., ST. PAUL, MINN.

PAXTINE TOILET ANTISEPTIC
FÖR KVINNOR
som lida af svagheter, egna för deras kön; brukas som en dusch, arbetar ypperligt. Den rensar grundligt, förgör frön, stannar flytningar, helar inflammation och sårnader, botar Hvita Flussen och katarr i nåsan.
Paxtine kommer i form af pulver, som måste upplösas i rent vatten, är betydligt mera renande, helande och fröförgörande samt ekonomisk än flytande antiseptiska medel för Toalett och kvinnors speciella bruk.
Säljes å alla apotek, 50c pr. ask.
Profaskar och b·k med instruktioner fritt.
THE R. PAXTON CO., Dept. 44, Boston, Mass.

YOUR FORTUNE TOLD FREE
Skicka 2c i frimärken med uppgift på är födelseåtag och skall jag sända Ert horoskop från vaggan till graven. Allt som rörer affärer, kärlek, giftermål och helsa förklaras lätt af den nu lefvande största astrolog. Alla förvånade och belåtna. PROF. LEO ABEZI, Dept. 75, BRIDGEPORT, CONN.

ACKORDION FRITT
Ett stjerpt och mikt klingande instrument, stort format, ändar 6½x9½ tum; 10 tonarter, (ufständigt pianist), 2 registrer, dubbel Bälg Ebenholts lådа, klafvar och utsyrsel af nickel. Skriv namn och adress för 25 paket BLUISE och sälj till 10c. stycket. Skicka oss $2.50 och gifva vi Er detta utmärkta Solo-Ackordion. Skrifvetsk till BLUISE RPG. CO., 182 Hill St., Connecticut.

Hvmör

Gladt Humör

Lifvade Humoresker på Vers och Prosa med roliga gubbar af GUS HIGGINS
Pris 25c

Andersonskans Kalle

POJKPRAT OCH KÄRINGSQVALLER; uppsnappade af EMIL NORLANDER
med originalteckningar af GUS HIGGINS
Pris 25c
portofritt tillsända vid emottagandet af beloppet.

C. Rasmussen Publishing Co.,
720-724 Fourth Street So.,
Minneapolis, - - Minn.

Alldeles fritt.

En och hvar, som insänder sitt namn och adress erhåller gratis ett profnummer af

SVENSK FAMILJ JOURNAL

samt vår boklista. Vid emottagandet af 20c i 2c frimärken, tillsända vi Er Svensk Familj Journal under en tid af 6 månader, och dessutom FRITT ett vackert häfte af samma journal af äldre dato, innehållande 100 smärre berättelser, dikter och illustrationer. Passa på innan upplagan är slut. Skrif i dag till

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.